

Pressemelding

Januar 2013

Vold mot kvinner koster samfunnet mellom 4,5 til 6 milliarder kroner årlig

Han slår – Vi betaler- var tittelen på den internasjonale kampanje mot menns vold mot kvinner i 2009. Kampanjen ble arrangert av LO og KriSesentersekretariatet.

Et mål med kampanjen var å sette søkelyset på omfang og konsekvenser av menns vold mot kvinner. I tillegg ble det stilt krav om å få vite hva dette koster samfunnet. Dette for at beregningene av slike utgifter synliggjør og tvinger fram en større prioritering av tiltak for å bekjempe vold, samt gi mer målrettet ressursbruk fra det offentlige. Kvinnevoldsutvalget foreslo allerede i NOU 2003:31 "Retten til et liv uten vold" å beregne disse kostnadene, men disse beregningene var ikke gjort.

I desember 2012 kom rapporten fra Vista Analyse som viser at den samfunnsøkonomiske kostnaden av vold i nære relasjoner ligger i området 4,5 mrd til 6 mrd kroner årlig. Vista analyse har konsentrert seg om de som i gruppa kvinner og barn er hardest ramma.

Tap av inntekstmuligheter er den største utgiften, og er stipulert til 1,8-3,3 mrd kroner årlig. De største enkeltkategoriene for å forhindre vold og bistå de utsatte utgjør 2 mrd til 2, 4 mrd, og krisesentrene og barnevernet står for disse kostnadene.

I Norge bor det ca 5 millioner innbyggere. Dette tilsier at volden koster ca kr. 1200, - pr innbygger pr år (6 milliarder: 5 millioner). EKS:

I Bergen by bor det ca 260 400 innbyggere. Vold mot kvinner og barn koster dermed byen kr. 312 480 000 pr år.

I Bodø by bor det ca 48 000 innbyggere. Vold mot kvinner og barn koster dermed byen kr. 57 600 000 pr år

I Oslo bor det ca 600 000 innbyggere. Vold mot kvinner og barn koster dermed byen kr. 720 000 000

Disse beregningene inkluderer politi, rettsapparatet, domstolen, kriminalomsorgen, voldsoffererstatning, og en del av helsevesenet som ikke er kommunale utgifter. Man kan gå inn i rapporten til Vista Analyse for kun å beregne de kommunale kostnadene.

Her ligger rapporten:

<http://www.regjeringen.no/upload/JD/Ingressbilder/Rapporter/voldsmaling2012.pdf>

I 2010, det året Kriesesenterloven ble iverksatt, var det 51 kriesesentre. I 2012 er det 45 kriesesentre (46 da Krise-Vest administrerer to sentre). De små sentrene forsvant fort, da små fattige kommuner ikke klarte å fylle lovens krav til kriesesentertilbudet.

Det er i loven ikke gitt føringer for den nærmere geografiske plassering av det enkelte kriesesenter. Dette gjør det vanskelig å gi gode og detaljerte føringer om hvordan kommunene bør organisere tjenestene sine, og Barne-, likestillings og inkluderingsdepartementet (BLD) mener at det er kommunene som har kunnskap og forutsetninger for å vurdere hvordan en på tjenelig måte kan utvikle kriesesentertilbudet.

BLD påpeker at det er viktig at kriesesentertilbudet har en nærhet til brukerne.

I lovendringen har Regjeringen fritatt seg selv fra det viktige direkte økonomiske hovedansvaret de hadde tidligere. Nå har hver enkelt kommune fått alt økonomiske ansvar for å gi voldsutsatte et tilbud om hjelp.

Ved å sentralisere kriesesentertilbudet har dette medført flere steder at voldsutsatte kvinner og deres barn må reise lengre avstander for å få hjelp og beskyttelse de har krav på. Ille er det også at deres barn må reise langt fra barnehage, skole og venner i lokalmiljøet. I verst fall kan dette medføre at mange ikke ser noen annen mulighet enn å forbli i et krenkende og farlig samliv.

I Vista Analyse sin rapport konkluderer de med at det kan ligge potensielle besparelser i å lykkes bedre med å forebygge vold mot kvinner og barn, fange opp flere av de utsatte og å øke andelen av de som lykkes på vei tilbake til arbeids- og yrkesliv.

Denne konklusjonen harmonerer svært dårlig med den virkelighet som er en realitet. Kriesesentertilbudet skjæres inn til beinet flere steder, og de små har forsvunnet.

Kriesesentersekretariatet må derfor fortsette å arbeide aktivt for at kriesesentertilbudet skal bestå.

Å skape et likeverdig tilbud til alle potensielle brukere innebærer også at finansieringen av kriesesentrene må være tilstrekkelig og forutsigbar. Dette er også en politisk utfordring i 2013.

For mer informasjon

Tove Smaadahl
Daglig leder
Kriesesentersekretariatet
Tlf +47 90 57 91 18

Lone Alice Johansen
Informasjonsrådgiver
Kriesesentersekretariatet
Tlf +47 97 13 76 91